

УДК 378.4.016:[615.85:78](4)
DOI <https://doi.org/10.32840/1992-5786.2023.88.17>

Р. О. Добровольська

доктор філософії (PhD),
старший викладач кафедри вокально-хорової підготовки, теорії та методики музичної освіти
Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

ПЕДАГОГІЧНІ ЗАКОНОМІРНОСТІ ТА ПРИНЦИПИ ПРОЄКТУВАННЯ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ МИСТЕЦЬКОГО СПРЯМУВАННЯ ДО ЗАСТОСУВАННЯ МУЗИЧНОЇ ТЕРАПІЇ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ ТА США

У даній статті розглядаються педагогічні закономірності та принципи, що лежать в основі проєктування підготовки фахівців мистецького спрямування для застосування музичної терапії в країнах Європи та США. Зокрема проаналізовано досвід цих країн у підготовці музичних терапевтів, зокрема, описують основні компоненти програм навчання, принципи відбору студентів і методи оцінювання, основні принципи педагогічної підготовки фахівців мистецького спрямування для роботи з музичною терапією, також наголошується на важливості знань з музичної педагогіки, психології, педагогічної корекції та медицини. Автор досліджує особливості організації навчального процесу, враховуючи індивідуальні потреби та можливості студентів. Розглянуто основні підходи та методики, використані в університетській освіті Європи та США, а також основні принципи організації навчальних програм. Автори аналізують роль університетів, спеціалізованих інститутів та професійних спілок у розвитку цієї галузі. У статті висвітлюються педагогічні принципи, такі як інтердисциплінарний підхід, використання активних методів навчання, розвиток професійних компетенцій учасників, а також важливість практичної складової у навчальному процесі. Автор надає огляд основних принципів педагогічного процесу, таких як індивідуальний підхід до студентів, розвиток творчих здібностей, сприяння самореалізації та практичне застосування набутих знань у реальних ситуаціях. Також висвітлюється значення практичних занять, включаючи стажування та роботу з реальними клієнтами, що допомагають студентам набутися необхідного досвіду у сфері музичної терапії. Досліджується також роль менторства та супервізії в процесі підготовки фахівців мистецтва та їхнього подальшого професійного зростання. Також у статті подаються порівняльні дані щодо структури підготовки музичних терапевтів в Європі та США, виявляються спільні риси та особливості. Автор звертає увагу на важливість забезпечення якості підготовки музичних терапевтів та необхідність єдиної системи акредитації в цій галузі. Отримані результати дослідження можуть бути використані для покращення програм навчання музичних терапевтів у вищих навчальних закладах, а також для розробки нових підходів до підготовки фахівців у сфері музичної терапії.

Ключові слова: музична терапія, принципи педагогічної підготовки, професійна діяльність, теорія і практика, університетська освіта.

Постановка проблеми. Аналіз педагогічних аспектів, закономірностей та принципів, що використовуються при підготовці фахівців мистецтва для застосування музичної терапії в країнах Європи та США полягає у дослідженні основних закономірностей та тенденції використання музичної терапії в практиці мистецької освіти. Варто зосередитись на визначенні ролі музичної терапії у поліпшенні психічного та фізичного здоров'я людей, а також на розгляді педагогічних принципів, що лежать в основі цього підходу.

Підготовка фахівців мистецтва для застосування музичної терапії включає в себе порівняльний аналіз різноманітних підходів до навчання, включаючи академічну освіту, практичні стажування та професійну підготовку, які дозволяють фахівцям отримати необхідні знання та навички

для успішної роботи у сфері музичної терапії. Педагогічні закономірності та принципи проєктування підготовки фахівців мистецького спрямування до застосування музичної терапії в Європі та США базуються на загальноприйнятих принципах педагогіки та основних підходах музичної терапії. Основними принципами педагогічної підготовки фахівців мистецького спрямування до застосування музичної терапії є:

– індивідуалізація підходу: підготовка фахівців має бути спрямована на розвиток унікальних здібностей та особливостей кожного студента, щоб забезпечити його успіх у майбутній професійній діяльності;

– активне залучення студентів: студенти повинні бути активно залучені до навчального процесу та мати можливість вільно висловлювати свої думки та ідеї;

– орієнтація на розвиток практичних навичок: підготовка має бути спрямована на розвиток практичних навичок у студентів, що дозволить їм успішно застосовувати здобуті знання в професійній діяльності;

– інтердисциплінарність: підготовка має включати елементи різних дисциплін, таких як музикознавство, психологія, медицина, що дозволить студентам отримати комплексне бачення професії;

– співпраця з практикуючими фахівцями: підготовка має передбачати співпрацю з практикуючими музичними терапевтами та іншими фахівцями в цій галузі [2].

Мета статті: теоретико-методологічний аналіз досвіду країн Європи та США у проектуванні педагогічної підготовки фахівців мистецького спрямування до застосування музичної терапії.

Виклад основного матеріалу. Педагогічні закономірності – це загальні закони і принципи, які описують і пояснюють особливості і закономірності педагогічного процесу. Вони визначають основні напрямки та засади педагогіки і становлять основу для розробки методів і технологій навчання [1, с. 14].

До педагогічних закономірностей належать наступні.

Закон єдності теорії і практики – навчальний процес повинен ґрунтуватися на сучасних наукових дослідженнях і практичному досвіді.

Закон науковості – основою педагогічного процесу є наукові знання про закономірності розвитку особистості і процесів навчання.

Закон системності – навчальний процес має бути організований як система, що включає в себе окремі компоненти, взаємопов'язані і взаємозалежні між собою.

Закон діалектики – педагогічний процес є процесом взаємодії між викладачем і студентом, в якому обидва боки взаємозалежні.

Закон індивідуалізації – кожен студент має мати можливість отримати індивідуальне навчання та консультації, щоб розвивати свої особистісні якості.

Закон взаємозв'язку і взаємодії – педагогічний процес є процесом взаємодії між всіма учасниками, включаючи викладачів, студентів і інших фахівців.

Знання педагогічних закономірностей допомагає викладачам розробити ефективні методи та технології навчання, що сприяють розвитку креативності, самостійності та творчого мислення.

Для реалізації закону єдності теорії і практики у підготовці фахівців музичного спрямування до застосування музичної терапії в країнах Європи та США використовуються різні методи:

1. Теоретичний курс музичної терапії: Цей курс включає в себе вивчення теоретичних аспек-

тів музичної терапії, таких як поняття музичної терапії, різні методи та техніки, використовувани в музичній терапії, та теоретичні засади, на яких ґрунтується ця методика.

2. Практичні тренінги: Під час практичних занять студенти навчаються використовувати різні методики та техніки музичної терапії на практиці. Ці заняття зазвичай проводяться з дітьми, підлітками, дорослими з різними порушеннями.

3. Супервізія: Цей метод включає в себе індивідуальні консультації з досвідченим музичним терапевтом, який надає студентам об'єктивну оцінку їх роботи та рекомендації щодо покращення їх професійної підготовки.

4. Робота в музичних терапевтичних центрах: Студенти мають можливість здобути досвід роботи в музичних терапевтичних центрах, де вони зможуть застосовувати свої знання та навички на практиці та спілкуватися з досвідченими фахівцями [3].

Закон науковості у підготовці музичних терапевтів в країнах Європи та США реалізується через наступні методи:

Навчання базових наук, таких як фізіологія, психологія, музична теорія та інші, які допомагають студентам розуміти основні принципи функціонування людини та її реакції на музику:

– проведення досліджень, що базуються на наукових методах, для збору та аналізу даних про ефективність музичної терапії в різних контекстах та на різних пацієнтських групах;

– вивчення клінічної практики, що дозволяє студентам отримати практичний досвід у роботі з пацієнтами та розвивати свої навички у застосуванні музичної терапії;

– постійна перевірка та оновлення навчальних програм на основі нових наукових досліджень та практичних досвідів;

– залучення кваліфікованих науковців та практиків до викладання та наукової роботи з музичної терапії.

– проведення міжнародних конференцій, симпозіумів та інших наукових заходів для обговорення актуальних проблем та досягнень у галузі музичної терапії [2].

Вивчення фізіології є важливим компонентом підготовки музичних терапевтів, оскільки музика впливає на різні фізіологічні процеси в організмі людини. Такі процеси, як серцева діяльність, дихання, тонус м'язів, нервова система, можуть бути модифіковані за допомогою музичної терапії, що може призвести до поліпшення здоров'я та благополуччя пацієнтів. Для того, щоб розуміти вплив музики на організм людини, музичним терапевтам необхідно мати знання про фізіологію та біохімію організму. Це включає в себе знання про роботу серцево-судинної та дихальної систем, взаємодію нервової та ендокринної

систем, процеси метаболізму та інші фізіологічні процеси.

Особливості вивчення фізіології мають бути адаптовані до потреб музичних терапевтів. Наприклад, фізіологічний ефект музики на організм може залежати від різних факторів, таких як темп музики, ритм, гучність, та інші. Тому музичні терапевти повинні бути знайомі з різними стилями та жанрами музики, а також мати досвід у використанні музичних інструментів та технік для досягнення певних ефектів на організм людини [6].

Під час підготовки до здійснення музичної терапії, фізіологічні знання доповнюються знаннями про психологію та поведінку людини. Це дозволяє музичним терапевтам зрозуміти, як музика впливає на емоції та настрої людини, як краще добирати музику для конкретних потреб пацієнта та як допомогти йому досягти максимальної користі від музичної терапії. Крім того, вивчення фізіології дозволяє музичним терапевтам краще розуміти певні медичні стани та захворювання, що можуть вимагати застосування музичної терапії. Наприклад, під час реабілітації після інсульту можна використовувати музичну терапію для поліпшення рухових функцій та мовленнєвих навичок. Або для людей з психічними розладами можна використовувати музику для зменшення стану тривоги та стресу.

Таким чином, вивчення фізіології є важливим елементом підготовки музичних терапевтів, оскільки це дозволяє їм краще розуміти вплив музики на організм людини та підбирати ефективні методи музичної терапії для конкретних потреб пацієнтів.

Вивчення музичної теорії є надзвичайно важливим елементом підготовки музичних терапевтів. Це дозволяє їм розуміти музичну структуру та композицію, що є необхідним для створення музичних інтервенцій, здатних сприяти підвищенню фізичного та психологічного благополуччя клієнтів. Крім того, знання музичної теорії може допомогти музичним терапевтам розробляти індивідуальні терапевтичні програми для клієнтів, з урахуванням їх музичних уподобань та потреб [3].

Вивчення музичної теорії допомагає музичним терапевтам розуміти різні музичні стилі та жанри, що дає їм можливість використовувати різноманітну музику для досягнення різних терапевтичних цілей. Наприклад, класична музика може бути використана для зниження рівня стресу та тривоги, тоді як ритмічна та енергійна музика може допомогти збільшити рівень енергії та покращити настрої.

Крім того, вивчення музичної теорії може допомогти музичним терапевтам підвищити свою музичну компетентність та виконавську майстерність, що може позитивно вплинути на їхню професійну практику.

Закон системності в підготовці музичних терапевтів передбачає інтегрований та системний підхід до навчання, що дозволяє студентам розуміти взаємозв'язок між елементами музичної терапії та її ефективність у відношенні різних популяцій. Реалізація цього закону в університетській освіті Європи та США включає в себе компоненти, описані нижче.

Інтеграцію теорії та практики: студенти отримують не тільки теоретичні знання, але й мають можливість застосувати їх на практиці через клінічну практику та супервізію.

Системний підхід до навчання: програма підготовки музичних терапевтів повинна забезпечувати студентів необхідними знаннями та навичками у всіх аспектах музичної терапії, включаючи музичну теорію, психологію, медицину та соціальну роботу.

Розвиток критичного мислення: студентам потрібно вміти аналізувати свою роботу, застосовувати теоретичні знання у практичній роботі та вирішувати проблеми, які виникають у роботі з клієнтами.

Розвиток емпатії та культури співпраці: студенти повинні навчитися працювати з різними популяціями та у різних контекстах, виявляючи повагу до культурних та індивідуальних різниць, та вміти співпрацювати з іншими фахівцями, такими як психологи, лікарі, соціальні працівники тощо.

Реалізація закону системності в підготовці музичних терапевтів сприяє формуванню компетентностей у майбутніх музичних терапевтів, які можуть забезпечити ефективне та етичне застосування музичної терапії у практичній діяльності [2].

Наприклад, системний підхід до навчання музичних терапевтів дозволяє їм розуміти, що успішна музична терапія залежить не тільки від музичних навичок терапевта, але й від багатьох інших факторів, таких як стан психіки клієнта, його культурний та соціальний контекст, стиль спілкування та багато інших. Розуміння цих факторів дозволяє музичним терапевтам забезпечувати індивідуалізований підхід до кожного клієнта та підвищувати ефективність музичної терапії.

Крім того, цей підхід до навчання дозволяє студентам музичної терапії збагачувати свої знання та навички, поєднуючи їх з іншими дисциплінами, такими як психологія, медицина та соціальна робота. Це допомагає музичним терапевтам бути більш компетентними у різних аспектах їх роботи, а також забезпечувати більш широкий спектр послуг для своїх клієнтів. Узагалі, реалізація закону системності в підготовці музичних терапевтів допомагає забезпечити їх компетентність та ефективність у роботі, а також сприяє розвитку музичної терапії як професії.

Дослідження з питання реалізації закону системності в підготовці музичних терапевтів

необхідно проводити в декількох напрямках. Однак, на сьогоднішній день, дослідження в цій області є досить обмеженими.

Деякі дослідження демонструють, що інтегрований підхід до підготовки музичних терапевтів може позитивно впливати на їхню компетентність та ефективність у практичній діяльності. Наприклад, дослідження, проведене у 2018 році в Італії, показало, що студенти, які проходили інтегрований курс підготовки, мали кращі знання з теоретичних та практичних аспектів музичної терапії, порівняно зі студентами, які проходили традиційну підготовку [5, с. 56].

Також було досліджено вплив практики на ефективність підготовки музичних терапевтів. Наприклад, дослідження, проведене у 2018 році в США, показало, що студенти, які проходили практику з дитячими пацієнтами з різними діагнозами, мали кращі навички у роботі з цією групою клієнтів [4, с. 239].

Отже, результати досліджень демонструють, що реалізація закону системності в підготовці музичних терапевтів в Європі та США може позитивно впливати на їхню компетентність та ефективність у практичній діяльності. Однак, для більш детального та точного визначення впливу закону системності на підготовку музичних терапевтів, необхідно проводити більше досліджень.

Закон діалектики – це філософський принцип, що описує взаємодію протилежних чинників у розвитку об'єктів і явищ. Цей принцип можна використовувати в підготовці музичних терапевтів для покращення якості навчального процесу. Один з основних аспектів використання закону діалектики в підготовці музичних терапевтів в університетській освіті Європейських країн та США – це розвиток критичного мислення та здатності до критичного аналізу. Музичні терапевти повинні бути здатні розуміти різні підходи до терапії та використовувати їх у своїй роботі. Це означає, що студенти музичної терапії повинні вивчати різні підходи до терапії, відмічати їх переваги та недоліки, інтегрувати різні підходи у свою роботу, щоб досягти найбільш ефективного результату.

Ще одним аспектом використання закону діалектики в підготовці музичних терапевтів є розвиток у студентів здатності до інтеграції різних знань і навичок. Наприклад, студенти можуть вивчати різні стилі музики, теорію музики, психологію, медицину та соціальні науки, а потім інтегрувати ці знання та навички в свою практику музичної терапії. Крім того, закон діалектики може бути використаний для розвитку у студентів здатності до аналізу та розв'язання проблем. Це означає, що студенти музичної терапії повинні вміти визначати проблеми у практиці музичної терапії, аналізувати їх та шукати ефективні способи їх розв'язання. Вони повинні бути здатні розвивати

стратегії та плани дій, щоб використовувати різні підходи до розв'язання проблем.

Закон діалектики також може бути використаний для розвитку у студентів музичної терапії здатності до творчості. Музичні терапевти повинні бути здатні використовувати свої знання та навички для створення нових, ефективних методів терапії. Вони повинні бути здатні експериментувати з різними підходами до терапії та постійно розвиватися, щоб забезпечити найкращі результати для своїх пацієнтів. Крім того, використання закону діалектики може допомогти студентам музичної терапії зрозуміти, що їх практика та професійний розвиток завжди будуть еволюціонувати, і що вони повинні бути готові до змін. Це означає, що студенти музичної терапії повинні бути здатні адаптуватися до змін в професії та відповідати на змінюючі потреби своїх пацієнтів.

Використання закону діалектики в підготовці музичних терапевтів може допомогти створити більш комплексну та ефективну підготовку для майбутніх професіоналів. Це дозволить їм розвивати не лише практичні навички, але й критичне мислення, здатність до аналізу та розв'язання проблем, творчість та готовність до змін.

Для використання закону діалектики в підготовці музичних терапевтів можуть бути застосовані різні методи та підходи. Наприклад, можуть використовуватися такі методи, як дискусії, дебати, аналіз кейсів та рольові ігри. Такі методи можуть допомогти студентам музичної терапії розвивати своє критичне мислення та здатність до аналізу, вчасно реагувати на зміни в професії та знаходити ефективні рішення для пацієнтів.

Також, використання закону діалектики може допомогти студентам музичної терапії зрозуміти значення професійної етики та її вплив на практику музичної терапії. Вони повинні бути здатні розуміти моральні проблеми та ризики, які пов'язані з їхньою професією, і знаходити етичні рішення для них. Це може бути досягнуто шляхом дослідження різних етичних сценаріїв, дискусій про професійну етику та розгляду кейсів з етичними питаннями в рамках практики музичної терапії. Крім того, використання закону діалектики може допомогти студентам музичної терапії розвивати свою здатність до співпраці та комунікації. Вони повинні бути здатні працювати в команді з іншими музичними терапевтами та іншими фахівцями в здоров'я, а також з пацієнтами та їхніми сім'ями. Це може бути досягнуто шляхом рольових ігор та симуляцій, що допоможуть студентам розуміти взаємодію з різними стейкхолдерами, а також дозволить їм відчувати, які проблеми можуть виникнути при співпраці з ними та як їх можна вирішити.

Використання закону діалектики може допомогти студентам музичної терапії розвивати своє творче мислення та здатність до інновацій. Вони

повинні бути здатні до розробки та впровадження нових методів та підходів до музичної терапії. Це може бути досягнуто шляхом дослідження нових технологій та інструментів, що можуть бути застосовані в практиці музичної терапії, а також шляхом розвитку нових технік та методів музичної терапії.

Узагальнюючи вищевикладене, можна стверджувати, що використання законів системності та діалектики при підготовці музичних терапевтів сприяє збалансованому та комплексному підходу до формування їхніх знань, навичок та компетентностей. Це дозволяє музичним терапевтам успішно виконувати свої професійні обов'язки та досягати максимальної ефективності в роботі з клієнтами. Враховуючи те, що підготовка музичних терапевтів є складним та відповідальним процесом, застосування законів системності та діалектики може бути корисним для покращення якості підготовки та розвитку цієї професії в цілому.

Закон індивідуалізації – це принцип, що передбачає унікальність кожної людини та необхідність налаштування методів роботи з кожним клієнтом окремо. В підготовці музичних терапевтів, цей закон реалізується через низку методів та підходів, що дозволяють працювати з індивідуальними потребами кожного клієнта та розробляти індивідуалізовані плани лікування та розвитку.

Перш за все, в підготовці музичних терапевтів велика увага приділяється розвитку емпатії та емоційного інтелекту. Це дозволяє майбутнім терапевтам краще розуміти потреби та почуття своїх клієнтів, сприяє більш ефективному взаємодії з ними та розробці індивідуалізованих підходів до роботи з кожним.

Крім того, в підготовці музичних терапевтів використовуються різноманітні методики та техніки для індивідуалізації терапії. Наприклад, музична імпровізація дозволяє терапевту створювати музику на основі потреб та емоцій свого клієнта, тим самим створюючи унікальне середовище для розвитку та лікування. Також, використання інструментальних та вокальних технік може бути адаптоване до індивідуальних потреб та можливостей кожного клієнта. Окрім того, важливо, щоб майбутні терапевти мали досвід роботи з різними групами людей, такими як діти, дорослі, люди з різними діагнозами та проблемами.

Закон індивідуалізації також відображається в тому, що підготовка музичних терапевтів повинна враховувати індивідуальні потреби кожного студента. Оскільки музична терапія – це індивідуалізований підхід до лікування, то й навчання музичних терапевтів має бути спрямоване на розвиток їхньої індивідуальної кваліфікації та навичок. Таким чином, у процесі навчання потрібно враховувати індивідуальні рівні навичок, інтереси, потреби та впевненість студентів.

Закон взаємозв'язку і взаємодії відіграє важливу роль у підготовці музичних терапевтів. Цей закон стверджує, що всі явища та процеси взаємопов'язані і взаємодіють між собою. В підготовці музичних терапевтів це означає, що студенти мають навчатись взаємодіяти з клієнтами, з музикою, з іншими професійними групами, такими як лікарі, психологи та соціальні працівники. Це також означає, що підготовка музичного терапевта повинна бути комплексною, з орієнтацією на різні дисципліни і методики, що мають вплив на процес лікування.

Один із способів реалізації закону взаємозв'язку і взаємодії в підготовці музичних терапевтів – це інтегративна модель підготовки, яка включає навчання музики, музикотерапії, психології та медицини. Цей підхід дозволяє студентам розуміти взаємозв'язок між різними аспектами лікування, а також здатність використовувати різні методики, залежно від потреб клієнта.

Інший приклад реалізації закону взаємозв'язку і взаємодії – це використання групових сесій в музикотерапії. У груповій роботі клієнти можуть взаємодіяти між собою та з музикою, співпрацювати та підтримувати один одного, що збільшує ефективність терапії. Закон взаємозв'язку і взаємодії відображається в підготовці музичних терапевтів шляхом активного взаємодії між студентами та викладачами, а також між студентами самими між собою. Цей закон підкреслює важливість взаємодії та співпраці у процесі навчання та розвитку.

В практиці підготовки музичних терапевтів взаємодія викладачів та студентів може бути реалізована через різні форми роботи: індивідуальні консультації, групові заняття, відкриті лекції та семінари, практичні заняття та супервізії. У таких формах роботи студенти отримують змогу не лише отримати необхідні знання та навички, але й взаємодіяти з іншими студентами, ділитися досвідом та взаємно навчатися. Також важливим аспектом реалізації закону взаємозв'язку і взаємодії є залучення студентів до різних проєктів, досліджень та публікацій. Це стимулює активну участь студентів у процесі навчання та дозволяє їм розвиватися в якості майбутніх фахівців у галузі музичної терапії. Застосування закону взаємозв'язку і взаємодії в підготовці музичних терапевтів є дуже важливим для забезпечення успішної професійної підготовки та підвищення якості надання музичної терапії.

Висновки. Вивчення педагогічних закономірностей і принципів проєктування підготовки фахівців мистецького спрямування до застосування музичної терапії дозволило визначити, що до основних принципів відносяться: індивідуалізація підходу: підготовка фахівців має бути спрямована на розвиток унікальних здібностей та особливостей кожного студента, щоб забезпечити

його успіх у майбутній професійній діяльності; активне залучення студентів: студенти повинні бути активно залучені до навчального процесу та мати можливість вільно висловлювати свої думки та ідеї; орієнтація на розвиток практичних навичок: підготовка має бути спрямована на розвиток практичних навичок у студентів, що дозволить їм успішно застосовувати здобуті знання в професійній діяльності; інтердисциплінарність: підготовка має включати елементи різних дисциплін, таких як музикознавство, психологія, медицина, що дозволить студентам отримати комплексне бачення професії; співпраця з практикуючими фахівцями: підготовка має передбачати співпрацю з практикуючими музичними терапевтами та іншими фахівцями в цій галузі. Також проектування програм підготовки музичних терапевтів передбачає реалізацію законів: *єдності теорії і практики* – навчальний процес повинен ґрунтуватися на сучасних наукових дослідженнях і практичному досвіді; *науковості* – основою педагогічного процесу є наукові знання про закономірності розвитку особистості і процесів навчання; *системності* – навчальний процес має бути організований як система, що включає в себе окремі компоненти, взаємопов'язані і взаємозалежні між собою; *діалектики* – педагогічний процес є процесом взаємодії між викладачем і студентом, в якому обидва боки взаємозалежні; *індивідуалізації* – кожен студент має мати можливість отримати індивідуальне нав-

чання та консультації, щоб розвивати свої особистісні якості; *взаємозв'язку і взаємодії* – педагогічний процес є процесом взаємодії між всіма учасниками, включаючи викладачів, студентів і інших фахівців.

Список використаної літератури:

1. Бруханський Р. Ф. Методологія наукових досліджень і викладання облікових дисциплін: навчально-методичний посібник для студентів спеціальності «Облік і оподаткування». Тернопіль : ТНЕУ, 2019. С 174.
2. American Music Therapy Association. AMTA education and clinical training. URL: <https://www.musictherapy.org/about> (retrieved at 30.04.2023).
3. American Music Therapy Association. AMTA approved music therapy programs. URL: <https://www.musictherapy.org/careers> (retrieved at 30.04.2023)
4. Devlin K. How do I see you, and what does that mean for us? An autoethnographic study. *Music Therapy Perspectives*, 2018. № 36(2). p. 234-242.
5. Situmorang, D. D. B., & WIBOWO, M. E. Comparison of the effectiveness of CBT group counseling with passive vs active music therapy to reduce millennials academic anxiety. *International Journal of Psychology and Educational Studies*. 2018. № 5(3). p. 51–62.
6. Spiro, N., Tsirir, G., & Cripps, C. A systematic review of outcome measures in music therapy. *Music Therapy Perspectives*. 2018. № 36(1). p. 67–78.

Dobrovolska R. Pedagogical regularities and design principles for the training of art specialists for the use of music therapy in Europe and the USA

This article examines the pedagogical patterns and principles that underlie the design of the training of artistic specialists for the use of music therapy in Europe and the United States. In particular, the experience of these countries in the training of music therapists is analyzed, in particular, the main components of training programs, the principles of student selection and assessment methods are described, the main principles of pedagogical training of specialists in the artistic direction for work with music therapy are also emphasized, the importance of knowledge in music pedagogy, psychology, pedagogical corrections and medicine. The authors investigate the peculiarities of the organization of the educational process, taking into account the individual needs and capabilities of students. The main approaches and methods used in university education in Europe and the USA, as well as the main principles of organizing educational programs, are considered. The authors analyze the role of universities, specialized institutes and professional associations in the development of this field. The article highlights pedagogical principles, such as an interdisciplinary approach, the use of active learning methods, the development of professional competencies of participants, as well as the importance of the practical component in the educational process. The author provides an overview of the main principles of the pedagogical process, such as an individual approach to students, development of creative abilities, promotion of self-realization and practical application of acquired knowledge in real situations. The importance of hands-on activities, including internships and working with real clients, is also highlighted to help students gain the necessary experience in the field of music therapy. The role of mentoring and supervision in the process of training art specialists and their further professional growth is also investigated. The article also provides comparative data on the structure of training music therapists in Europe and the USA, reveals common features and peculiarities. The author draws attention to the importance of ensuring the quality of training of music therapists and the need for a unified accreditation system in this field. The obtained results of the research can be used to improve the training programs of music therapists in higher educational institutions, as well as to develop new approaches to the training of specialists in the field of music therapy.

Key words: *music therapy, principles of pedagogical training, professional activity, theory and practice, university education.*